

ET LIV MED UDSIGT

Du kender det godt. Du står på et gang-i-den dansegulv med dine venner og en drink i hånden og føler dig næsten lykkelig. Eller ligger på en græsplæne i en varm sommersonne, igen med følelsen af at være næsten lykkelig. Men hvad er egentlig det gode liv? Katrine Engberg er kæreste med skuespilleren Timm Vladimir og for knap to år siden, droppede de deres gamle liv. Her prøver hun at komme med et svar på det store spørgsmål.

Tekst KATRINE ENGBERG Fotografi TIMM VLADIMIR

Vi vil alle være lykkelige. Vil alle leve det gode liv. Vi kender alle til rastløsheden, og de fleste af os har sikkert også overvejet, hvorfor vi overhovedet er her. Religioner og politiske ideologier profiterer på vores søgen med købeklare sampaksvar på alle tænkelige spørgsmål. Bliv Scientolog og tvivl aldrig mere. Og er det ikke i tankens kraft, vi finder svaret, er det måske i de materielle sager. For man kan shoppe sig til meget, og måske er det netop en seriøs investering i det gode liv at kunne skide på et designertoilet hver eneste morgen? Men hvad er så et godt liv? At opfylde de store karriereambitioner måske. For vi er, hvad vi gør og definerer os gerne ud fra vores fag og ud fra de mennesker, som vi omgiver os med. Travlhed er udtryk for, at man har sit liv på plads og ved, hvad tingene handler om. Og den konstant ringende mobil er beviset for, at man er populær. De fleste af os lever livet i en strøm af arbejdspress og hurtige kaffeaftaler, hvor vi dulmer enhver tvivl med visheden om, at vi er eftertragtede. Vi giver dagens sidste energi-rest til fordummende sysler og ligegyldig underholdning. Og mange af os ender i en skizofren vekselvirkning, hvor vi ønsker fred og fordybelse, når vi har travlt, men føler os glemte og værdiløse, når vi ikke har noget at lave. Det gælder måske i særlig grad os, der har valgt en karriere i underholdningsbranchen. Skuespillere og dansere ER deres fag 24 timer i døgnet og lever kun i kraft af omverdenens interesse, og søger derfor også hele tiden bekræftelse. Hvis ingen gider kigge på os, har vi intet formål med tilværelsen. Et liv, hvor pressen interesserer sig for vores påklædning, og vi kan trøste os selv med, at andre synes, vi er noget. Også når vi ikke selv synes det.

Sidste sommer nåede min kæreste og jeg til et point of no return. Vi startede begge vores uddannelser som henholdsvis skuespiller og danser tidligt og har siden levet hele livet i en kronisk higen efter det næste job, som helst

skulle føre os lidt længere frem mod et diffust mål og gøre os lidt mere eftertragtede. Timm havde været fastansat på TV2 i et par år og lavet, hvad der var at lave af underholdningsprogrammer og award shows. Efter ti år i tv-branchen var han nået til et punkt, hvor han så småt fik sure opstød af at se sig selv på skærmen, og dårligt kunne blive mere kendt i Danmark. Jeg havde arbejdet mig op til en position, hvor jeg lavede både musicals, musikvideoer og modeshows. Jeg arbejdede som danser og koreograf og fik al den anerkendelse, jeg som lille pige i tyllsskørt, havde afkrævet familien gennem timelange danseopvisninger i stuen. Perfekt. Det gode liv lå bare ikke for enden af al opmærksomheden. Vi havde opnået vores mål og levede godt af drømmen. Følte os misundelsesværdige og i kontrol. Vi var nået dertil, hvor det oplagte valg var at prøve at bevæge os videre op ad stigen. Blive mere efterspurgt, mere velhavende og få endnu mere travlt. Alternativet var radikalt; at melde sig ud og gå en helt anden vej.

I 2005 besluttede vi os for at bruge et år af vores liv på at rejse jorden rundt. Kun os to sammen. Ingen kamerahold, ingen aftaler, intet arbejde. Vi satte en dato og sagde nej til alle jobtilbud, der lå efter den dato – også de fede tilbud, der ville have indfriet ambitioner og plejet ego. Det er det sværeste, jeg nogensinde har gjort. Det føltes som at save den gren over, jeg selv havde bygget hus på. Pludselig skulle min hverdagsidentitet erstattes af en tilværelse, jeg ikke kendte. Vores venner bakkede op og forsikrede os om, at vi gjorde det, alle går og drømmer om, men bare ikke tør. Ingen af dem så ud som om, de havde lyst til at bytte. De havde jo også travlt med deres karrierer og syntes sikkert, at udsigten til et år i fri dressur lød mere afskrækkende end tillokkende. I virkeligheden tror jeg, de havde lidt ondt af os. Vi var jo

arbejdsløse. Og egentlig havde de ret i, at det var dér, skoen trykkede. At skulle sige farvel til venner og familie, udleje hus og hjem og smide halvdelen af vores ejendele ud, var alt sammen overkommeligt. Det svære var ikke længere at skulle arbejde; ikke at have planer og forventningskrav; ikke længere at være medlem af klubben. Det gjorde os i den grad overflødige. På rejsen blev vi tvunget til at finde frem til en ny selvopfattelse. Vi levede meget primitivt og havde ikke råd til at fylde hullerne op med shopping og andre købeglæder. Og vi havde kun hinanden. Det føltes som at nulstille sit liv og starte forfra på helt nye, ukendte betingelser. Hvordan fylder man sin dag, når der ikke er nogen, der forventer noget af én? I starten sørgede vi for at have helt vildt travlt med at se verden, styrtede rundt og lagde stramme tidsplaner for os selv. Men efter et par måneder opgav vi og overgav os bare til formålsløsheden, flød med strømmen og accepterede usikkerheden som livsform. Og så åbnede sansesystemet sig for alvor.

Jeg har levet et beskyttet liv. Selvfølgelig har mine ego/akademiker/hippie-forældre betydet en noget hullet barndom, men den har i store træk været tryk. Jeg har aldrig manglet noget. På vores rejse oplevede jeg for første gang at overskride min komfortgrænse i lang tid ad gangen. Vi boede for eksempel på en fattig forskerstation i Costa Rica, hvor vi skulle hjælpe med at tælle havskildpadder. Sov i lusebefængte senge i en sovesal, fik meget lidt at spise fra det kakerlakfyldte køleskab og travede op og ned ad stranden det meste af natten. Biologen, der styrede forskningen, havde sære epileptiske anfald, som tvang ham i knæ med himlende øjne hver andet minut, men som han aldrig forklarede med ét ord. Fattigdommen, snavset, usikkerheden og sulten var i den grad grænseoverskridende. Men når man mærker sult og træthed, mærker man også sig selv og sine behov meget tydeligt. Og opfyldelsen af

de behov giver konstant lykkefølelse. Selv frygt bliver en eftertragtet tilstand. Den angst man føler på vej ud i det frie fald, efterlader én i en lykkerus, hvor krop og sjæl smelter sammen. Og måske er det simpelthen de øjeblikke, vi lever for. De rene øjeblikke af velvære eller forelskelse; det øjeblik hvor man sætter tænderne i et stykke friskbagt brød med tandsmør eller hører sit yndlingsnummer i radioen. Måske er der ikke noget facit. Måske er det gode liv bare rideturen. Vejen ad hvilken.

Ikke at tvivlen og rastløsheden forsvinder, fordi man tager fri og rejser jorden rundt. Vi er ikke

blevet komplette mennesker med komplette opskrifter på det gode liv. Men vi har tilladt os selv ikke at være bange for usikkerheden, ikke at frygte stilhed og stilstand. Ikke konstant at hige efter det næste dansejob, og en ny designertaske. Og det giver styrke. Ikke at vi lever så sindssygt anderledes nu end før vi rejste, men fortegnet er blevet et andet. Vi vælger ud fra en overbevisning om, at det gode liv er ét, hvor man oplever mange små lykkebobler. Og det kræver både tid og plads nye horisonter og – ja – kærlighed. Timm og jeg er stadig ambitiøse, vi prioriterer bare rejser og fælles oplevelser højere end karrieren. Og vi har droppet en masse materielle

ønsker. Vi har ingen bil og ingen udsigt til at indrette det førnævnte designertoilet i vores hus. Vi er ikke blevet religiøse, eller medlemmer af et politisk parti, men til gengæld har vi skrevet en bog sammen. Været i Lapland og kørt hundeslæde. Gået i biografen midt på dagen. Spillet Stifinder til klokken fire om morgenen, fordi vi ikke skulle tidligt op. Aftalt at mødes med venner fra hele verden og holde næste jul i Australien. Nogle af vores danske venner har stadig lidt ondt af os. Og på en måde kan jeg godt forstå dem, for i forhold til deres tilværelse, fører vi noget af et rakkerliv. Uden karrierefremskridt. Jeg kan godt se det. Det føles bare så godt. ■